

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biurul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Duminica III. după Înălțarea Sf. Cruci.

Fiul văduvei din Naim, înviat de Dl. N.
Isus Hristos.

Sfânta Evanghelie de azi ne grăește despre moartea apoi despre învierea unui tinăr, care era singura nădejde și singura mângâiere a unei biete văduve... Multe putem învăța din Evangelia de azi... Să scoatem și noi macar câteva învățături. Cea d'întâi învățatură este, că pe cât e moartea de sigură, pe cât știm cu deabună seamă că vom muri, pe atâta e de nesigur și nu știm când va veni preste noi ca să ne iee din lumea aceasta. Tinereța, puterea, vâjnosia, sănătatea înfloritoare, nu sunt în stare să ne asigure, să ne incredințeze despre o viață lungă. Mortul despre care ne grăește sfânta Evanghelie de azi — era un tinăr în cea mai frumoasă floare a vieții... Navem ce să ne prea incredem în tinerețe... Un alt lucru ce trebuie să-l învățăm — este, că Dumnezeu uneori iea din lume, din câte o familie pe aceia, cari se par a fi mai de lipsă... Mortul din Evangelia de azi — era singurul copil al unei mame văduve, biata văduvă își ținea copilul ei netrecut de lipsă pentru susținerea vieții sale... Dumnezeu însă nu judecă ca oamenii. Văduvei din Naim i-a luat feciorul, ca să facă apoi o minune. La alții le iea pe unul de lipsă, ori ca să le pună la probă virtutea lor, ori pentru ca să-i pedepsască pentru prea mare alipire pământescă cătră acel iubit ori iubită... Pedepsește uneori Dumnezeu pe părinți — cu moartea câte unui copil... fiindcă părinții sunt mai mult idololatrii decât părinți adevărați ai copiilor lor... și

în acelaș timp scapă Dzeu pe acei bieți tineri de nefericirea unei creșteri rele și profane... ca să-i iee în ceriu cu sine mai înainte de a și pierde nevinovăția. De altă dată iea Dumnezeu din lumea aceasta pe unii tineri, pentru că vede înainte că înglodându-se ei tot mai tare în păcatele și fărădelegile lor, ar ajunge să fie spre rușinea și batjocura familiei lor, și rușine la lume, și un adevărat zbiciu pe bieții părinți... Dumnezeu știe ce face! lucrul de frunte e să nu ne incredem în viață, și să fim gata de moarte.

* * *

Să cumpănim apoi un alt lucru mângâitor, ce ni-l pune înainte sf. Evanghelie. — Isus singur numai prin atingerea sa de acel mort l-a întors la viață, și acesta e numai un chip a acelei Puteri dumnezeiești, cu care Dumnezeu va învia în ziua cea de apoi pe toți morții. — Tinărul mort, cum scrie sf. Ambrosiu — era dus la groapă într'un sicriu de lemn, și oare pentru ce? Pentru că murise în nădejdea învierii. Lemnul iarna se pare că e mort, și morți se par a fi toți arborii, toți pomii, dar primăvara iarăș își iea, își îmbracă verdeața lor și viața lor. — Așa și trupul nostru, despărțindu-se de suflet prin moarte, se va împreună iarăș cu sufletul și va învia la o nouă viață. — Aceasta este credința și mângâierea creștină, care nu ne lasă să ne supărăm preste măsură, când ne mor persoane iubite, părinți, fraji, surori, soții... prieteni, neamuri... Aceasta credință este care indeamnă Biserica să cinstească trupurile celor morți, să le stropească cu apă sfințită, să le binecuvinteze, să le tămădieze, și le însoțește cu cinste și cu toată parada bisericească până la groapă, până la mormânt în cimiter. Pentru credința

această Biserică numește moartea creștinilor — *somn, adormire*, iar locul unde se așează trupurile celor morți se numește *cimitir*, adică *loc de durmire*, loc de odihnă. — Dacă așa dară Dumnezeu ne iea din lumea aceasta pe cineva, pe tată ori pe mamă . . . ne învață sfântul Pavel să nu plângem și să nu ne lânguim preste măsură, ca niște oameni fără nădejde, ca și aceia cari n'au darul credinții . . . Nu vă *întristați ca cei ce n'au nădejde* . . .

În urmă să mai cumpănim — bucuria și mângăierea ce o va fi simțit aceea biată maică — văzându-și pe fiul ei întors iarăș la viață, pe cum și bucuria copilului înviat văzându-și pe maică-sa, și văzându-se viu și sănătos. Aceasta este o mică închipuire a mângăierii și bucuriei aceleia mari, ce o vor simți sufletele și trupurile celor drepti înpreunându-se laolaltă la sfârșitul lumii în minuta învierii de obște. Oh cât de îndesulit va fi trupul, că a slujit sufletului, i s'a supus lui, că s'a păzit curat și că a răbdat asprimea înfrânării și pocăinții! Oh cât de mult se va bucura sufletul văzându-și trupul său înnoit în o vrastă desăvârșită după asemănarea lui Isus Hristos, și îmbrăcat în toată podoaba și frumuseța! Această e bucuria, ce o vor gustă cei drepti, cei sfinți, și carea o vom gustă și noi, dacă în lumea aceasta ne vom înfrâna trupul: *Cei ce sunt ai lui Hristos, trupul lor și l'au răstignit împreună cu păcatele și cu poftetele lui* . . . dacă ne vom păzi trupul curat, fiecare în curățenia stării sale . . . și dacă vom socoli trupul nostru ca un vas de cinste, de sfințenie ca un locaș în care trebuie să locuiască Spiritul Sfânt . . . Pentru cei păcătoși însă nu va fi așa: vor învia și ei, dar va fi împreunarea unui suflet osândit cu un trup păcătos, negru și urit ca un diavol. Va eși din mormânt trupul păcătosului ca să fie îngropat împreună cu sufletul în iad pe veci . . . Oh ce gând infricoșat! Cumpăniți bine, iubitorilor, și dacă voi ați fi morți înaintea lui Dumnezeu prin păcat, păcate, rugați-vă Domnului Nostru Isus Hristos: să vă atingă inima, să vă întoarcă, și să vă învie la o nouă viață . . . să vă treacă din moartea păcatului la viața darului — prin o spovedanie bună, sfântă . . .

Dumnezeu și Preasfânta Treime.

(Urmare)

Preasfânta Treime. Sfântul Policarp. Sf. Policarp, învățăcelul Sfântului Apostol Ioan și Episcopul Bisericii înfloritoare din Smirna, a suferit moarte de mucenic preamărind pe Preasfânta Treime — sub împăratul Marc Aureliu. — Proconsulul Cuadrat a poruncit să se aresteze și să se aducă înaintea lui Sfântul Policarp, fiindcă era Capul unei religii oprite de Împăratul. A deschis tribunalul său în amfiteatru, un fel de circus. S'a înfățișat Policarp în fața unei mulțimi mari de păgâni, cari pe lângă toată ura ce o aveau împotriva creștinilor, nu puteau să nu-l admire. Era un bătrân venerabil, vrednic de cinste: o dulce maiestate și o sfântă veselie erau zugrăvite pe fața lui. — „Policarpe, îi zise proconsulul, jură pe norocul Cesarului, și blastemă pe al tău Hristos”. — Policarp răspunse zimbînd: „Sunt acuma vre-o opt zeci de ani, de când slujesc acestui bun Stăpân, și am primit dela el numai favoruri, daruri; n'ar fi oare o mare nerecunoștință, ca acum să-l blastem împreună cu voi? Nu, nu-l voi blăstemă nici odată, ci eu îl voi binecuvânta până la cea din urmă răsuflare a mea, și sunt foarte vesel să-l preamăresc spunând sus și tare: că eu sunt creștin”.

Puțin după aceea vestitorul public zise de trei ori: „Policarp a mărturisit că e creștin”. Toată mulțimea compusă din păgâni și din iudovi, răspunse făcând șgomot că Policarp trebuia ars de viu. În aceeaș vreme alergară se caute lemne și paie, și în câteva minute rugul fû gata. — Policarp își luă încingătoria sa și hainele de asupra, apoi, suindu-se pe rug și aducându-se lui Dumnezeu ca o jertfă și ardere de tot cu miros de bună mireasmă, se rugă așa: *Primește, Părinte Vecinice, viața ce mi-ai dat-o. Îți mulțumesc că m'ai învrednicit a mă însira în numărul mucenicilor tăi, și a mă împărtași cu paharul și cu patima Fiului tău, Domnul Nostru Isus Hristos. Te laud, te măresc, te binecuvîntez împreună cu Unul născut Fiu al tău, care este Preotul cel mai mare și Achiereul vecinic, care trăește și împărățește cu tine în toți vecii vecilor. Cât ce a sfârșit de grăit flacăriile l'au înconjurat de toate părțile, dar*

n'au cutezat să-l atingă. Cu mirare se vedeau aceste flăcări îndoindu-se — și făcând asupra capului său ca un semicerc cum spun actele martiriului său asemenea unei pânze de corabii umflate de vânt. Trupul sfântului mucenic se vede în mijloc nu ca un trup ars, ci ca aurul ce strălucește în topitoare; iar rugul însuși — ca să fie minunea și mai mare, răspândea în jur un miros plăcut, ca de o scumpă mireasmă și de o aleasă tămâie care se mistue în o cădelniță. — Privitorii stăteau uimiți, la vederea acestor minuni. — Atunci proconsulul a dat poruncă să lovească pe mucenic cu o sabie preste trup: din rana aceea sângele svâcni și stropi cu așa putere și în așa, măsură, încât focul se stânse. Jertfa lui Isus Hristos era junghiată, iar sufletul lui sfânt se sui în sânul Tatălui ceresc. Era 26 Ianuar din anul 169. — In biserica noastră facem pomenirea acestui Mare sfințit Martir, Episcop al Smirnei — în 23 Februarie.

Încheiere.

Frați creștini! In toate zilele, când ziceți rugăciunile, mai ales în Dumineci și sărbători, voi adeseori ziceți: *Mărire Tatălui, și Fiului și Spiritului Sfânt, și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.* Atunci voi totdeauna preamăriți aceasta mare Taină a Preasfintei Treimi Rostiți deci din toată inima și cu toată evlavie această laudă și mărire. Așa veți cinsti pe preasfânta Treime, căci toate sărbătorile Bisericii, pe cum și toată Liturgia, toate slujbele sfinte bisericești ținesc la preamărirea lui Dumnezeu, un Dumnezeu în trei persoane sau fețe: Tatăl, Fiul, și Spiritul Sfânt, cărora se cuvine toată mărirea, onoarea și închinăciunea în vecii vecilor...

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT“

tradus și tâlcuit de păr. dr. Bălan
la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNI SIGHET
Piața Unirii No. 25.

O insulă dispăre, cu locuitorii ei cu tot...

— Cum a pedepsit Dumnezeu un grup de ticaloși —

Serviciul de supraveghere hidrografică al Statelor-Unite comunică un fapt caracteristic. Anume, în urma erupțiilor vulcanice din regiunea din nordul marilor insule Catwick (aproape de Manila), o insulă a dispărut complet.

Învăluită și acoperită complet de ape, această insulă, care servea de refugiu și ascunzătoare pirajilor chinezi, a fost cufundată și a pierit cu totul, dispărând în apă.

Locuitorii, când au văzut primejdia, și-au părăsit locuințele și au voit să fugă, suindu-se în bărci. Mișcarea apelor însă era atât de mare, încât bărcile s'au răsturnat și oamenii s'au inecat. N'a scăpat niciunu din ei.

Cât privește insula, cu locuințele oamenilor, n'a mai rămas nici urmă din ea, valurile mării întinzându-se până departe.

Astfel, a scăpat locuitorii din insulele vecine de o ceată de bandiți cari de un lung șir de ani, își făcuseră o specialitate din a jefui pe bieții pescari cari treceau pe lângă insula azi scufundată.

„Universul“

Sf. Apostol Filip — 11 Octombrie — a fost de origine din Cesarea Palestinei, ca om evlavios și învățat s'a ales de diacon. Dinsul a vestit evangelia cu atâta zel și înțelepciune încât în Faptele Apostolilor se numește și „apostol“.

După uciderea Sfântului Ștefan întâiul martir și după împreștierea Sfinților Apostoli, Filip s'a dus în Samaria și a învățat cu atâta însuflețire pre poporul din acel ținut, încât văzând și minunile făcute de dânsul cu mulțimea au primit botezul. In timpul acela a viețuit în Samaria Simeon magul, care cu farmăcătoria lui a tras asupra și atențiunea poporului și înainte de ce ar fi mers Sf. Filip în Samaria

poporul îl stima ca pe un profet și văzând faptele lui striga: „Aceasta este puterea lui Dumnezeu cea mare.”

Însă venind Sf. Filip a arătat poporului cumcă Simeon este un mag înșelător, și cu minunile făcute la convins și pe Simeon și a crezut și dânsul în Hristos. Văzând Simeon, cumcă ss. apostoli pun mâinile pe aceia pe cari îi aleg de diaconi și de preoți, și că unii ca acestia apoi dobândesc daruri mari dela Dumnezeu și fac și minuni, la rugat pe Sf. Petru care se află în acel timp în Samaria să pună și pe dânsul mâinile sale, cugetând că dacă va face minuni, va putea câștiga averi și renume mare. Dar Sf. Petru cunoscând necredința lui și n'a voit al împărtăși cu punerea mâinilor sale.

Sf. Filip a întors la credință și pe păharnicul reginei Candace din Ethiopia.

Apoi cum se scrie răpit de un înger fu dus în Arot, unde a vestit cu zel mare evangelia, precum și în alte cetăți până în Cesarea, unde a și ramas. În anul 58 după Hristos Sf. Apostol Pavel mergând în Cesarea s'a așezat la Sf. Filip.

Scriitorii bisericești nu fac amintire despre zilele din urmă a Sfântului Filip, înseamnă numai atâta că a repauzat în Cesarea.

Bibliografie. A apărut din „Biblioteca Poporală din Gherla”. No. 1. „Adevărata Biserică a Domnului Nostru Isus Hristos” de Dr. Victor Bojor. Prețul 15 Lei și 1 Leu porto. No. 2. „Datorințele creștinești ale bărbaților” de acelaș autor. No. 3. „Invățătură creștinească pentru femei”. Prețul 6 Lei și 1 Leu porto postal. No. 4. „Invățături pentru tinerii feciori.” Prețul 6 lei și 1 leu porto postal. No. 5. „Invățături creștinești pentru fetele fecioare.” Prețul 6 Lei și 1 Leu porto postal. Se pot procura la Tipografia „Aurora” A. Todoran în Gherla.

A apărut din „Biblioteca Poporală Creștină din Maramureș”. No. 1. „Marele dar al credinții” de Părintele dela Bistrița. Prețul 6 Lei și 1 Leu porto. No. 2. „Mărturisirea sau Spovedania”. de P. d. B. Prețul 6 Lei și 1 Leu porto postal. — No. 3. *Duminecile dela Paști până la Rusalii. Invățături și gânduri creștinești asupra sfintelor Evanghelii din aceste Dumineci, pentru folosul sufletesc al poporului binecredincios.* Prelucrare de Părintele de sub munți. Prețul 6 Lei și 1 Leu porto. No. 4. „Datorințele Părinților față de copiii lor” de P. d. B. Prețul 4 Lei și 1 Leu porto postal. No. 5. *Duminecile după Rusalii până la Ziua Cruci.* Prelucrare de Părintele de sub munți. Prețul 6 Lei și 1 Leu porto. Se pot procura la Librăria Asociațiunei Sighet, Piața Unirii No. 25.

Calendar săptămânal.

9 — 15 Octomvrie 1927.

9. Dumineca III. după Înălț. Sf. Cruci (Ev. 3 dela Luce 7, 11.) Ap. Iacob alui Alfeu
10. Luni. M. Eulampiu.
11. Marți. Ap. Filip.
12. Miercuri. M. Prob. Tarah și Andronic.
13. Joi M. Carp și Papil
14. Vineri. C. Paraschiva.
15. Sâmbătă. M. Lucian.